

Arrest

nr. 260 986 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende reeds viermaal tevergeefs een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit in functie van de heer M.E.B., die de Spaanse nationaliteit bezit. De derde aanvraag dateerde van 25 september 2018 en resulteerde in de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

op 27 maart 2019 tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen laatstgenoemde bijlage 20 ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 24 oktober 2019 met nummer 227 954.

1.2. Verzoeker dient op 8 januari 2021 een vijfde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een Unieburger, ditmaal in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet en in functie van zijn 16 jaar oudere feitelijke partner, L.E.A.F.Z., die de Spaanse nationaliteit bezit.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 19 april 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden betekend onder de vorm van een bijlage 20, die thans wordt bestreden en luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.01 2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 08.01 2021 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde de meer dan 16 jaar oudere L.E.A.F.Z., geboren op X, van Spaanse nationaliteit, met Rijksregisternummer X, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15 12 1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie msibr.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan met zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

- Documenten, briefwisseling, facturen daterend in oktober 2019, juni 2020 en maart 2021 op naam van de referentiepersoon met als adres [...] Deurne, documenten, briefwisseling, facturen op naam van betrokkene met hetzelfde adres in de periode augustus 2018 - september 2020; huurovereenkomst voor de periode dd. 15 01.2019 - 31.01.2020 op naam van betrokkenen en 1 x bewijs van betaling huishuur door betrokkene (dd 15.07.2018) en 1x bewijs van betaling van huishuur door de referentiepersoon (dd 26 02 2021). Uit de voorgelegde stukken kan niet worden afgeleid dat betrokkenen effectief een relatie onderhielden/onderhouden in de zin van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is sedert 23.02.2018 gedomicilieerd in het pand [...] (Deurne), echter op 23.06.2017, 22 02.2018, 25.09.2018 en op 12.12.2019 diende hij een aanvraag gezinshereniging aan met E.B.M., van Spaanse nationaliteit, (RR nr [...]), die de zoon van de broer van de moeder van zijn halfbroer is. In het kader van deze aanvragen maakte betrokkene op geen ogenblik melding van het feit dat hij zou samenwonen en een duurzame relatie zou onderhouden met de referentiepersoon van deze aanvraag, die sedert 27 03.2019 in het zelfde pand gedomicilieerd staat. Hoe dan ook is deze samenwoning op zich geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

- Attest gezinssamenstelling dd 26 02.2021.

- Screenshots van onvertaalde Whatsapp berichten. Echter, deze berichten werden niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kan dan ook met mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 11 11.2019, 10.02.2020 en 12 06 2020.

- Oproeplijst gsm met enkel meermaals de naam van betrokkene waarbij geen telefoonnummers of data worden vermeld.

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,13 van de wet van 15.12.1980

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,23 van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, T. er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 08.06.2018 en 27.03.2019 die hem werden betekend. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder heeft ter terechtzitting afstand gedaan van de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis*. De Raad moet hierover dan ook geen uitspraak meer doen.

2.2. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij wordt gevat om uitspraak te doen over de beslissingen van verweerder. Waar verzoeker op pagina 9 van zijn verzoekschrift stelt dat hij "in het bezit [dient] te worden gesteld

van een F-kaart”, dient de Raad op te merken dat hij niet over de rechtsmacht beschikt om verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens meent hij dat er sprake is van een “*schending belangenafweging*”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] A/ Wat betreft de weigeringsbeslissing:

5.

De door verzoeker bijgebrachte documenten met betrekking tot de duurzame relatie met zijn feitelijke partner werden ten onrechte door de verwerende partij van tafel geveegd door te stellen dat deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

De bestreden beslissing stelt dat er bovendien geen serieuze belangenafweging werd gemaakt.

6.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

Dat bij controle van deze voorwaarden duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

7.

Uit het geheel van de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken blijkt dat verzoeker een duurzame relatie onderhoudt met de referentiepersoon en aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

De bestreden beslissing verwijst evenwel naar de voorgelegde stukken door een opsomming te maken van de stukken maar wordt deze per geval op een gebrekkige en onvoldoende manier gemotiveerd of zelfs helemaal niet gemotiveerd.

Dat verwerende partij bijgevolg de bewijswaarde van de stukken absoluut miskent in zijn motiveringsplicht. Uit de voorgelegde elementen blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker gedurende een lange tijd duurzaam samenwoont met zijn partner.

Verzoeker verwijst hierbij naar de foto's waarbij zij samen afgebeeld worden, huurovereenkomst, facturen, huurovereenkomst, betalingen huur, Whatsapp-berichten en oproepen.

Het feit dat verzoeker aanvragen heeft ingediend tot gezinshereniging met de heer E.B.M., in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, doet uiteraard geen afbreuk aan het feit dat hij een duurzame relatie heeft en samenwoont met zijn feitelijke partner.

Dat verzoeker zich terecht afvraagt hoe hij de relatie met zijn vriendin dan kan aantonen en hem dit onmogelijk wordt gemaakt. Verweerder vermeldt in zijn bestreden beslissing niet welke overtuigende stukken er dan moet worden neergelegd?

In casu blijft verweerder volledig in gebreke aan te geven waarom verzoeker geen affectieve duurzame relatie zou hebben met zijn feitelijke partner. Verzoeker woont immers jaren samen met de referentiepersoon op het adres [...] in Deurne. Dat zowel verzoekers als zijn partner facturen ontvangen op dat adres, samen een huurovereenkomst hebben ondertekend, de huishuur betalen. Elkaar texten en bellen.

De bewering van verwerende partij dat foto's enkel momentopnames zijn is absurd en onredelijk. Dat partners uiteraard foto's nemen en een element kan zijn om aan te tonen dat er een affectieve relatie bestaat tussen twee personen.

Dat de dienst Vreemdelingenzaken ook tolken heeft om berichten te vertalen. Het feit dat deze niet vertaald is in de drie landstalen of het Engels en hierdoor niet in overweging te willen nemen is niet alleen onredelijk maar vormt ook een schending van het zorgvuldigheidsplicht. Dat verwerende partij m.n. geen grondig onderzoek heeft willen voeren en het bewijs negeert.

8.

Verweerder heeft de bestreden beslissing genomen zonder voldoende rekening te houden met alle dienstige stukken. Verweerder heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden alsook de motiveringsplicht voor zover zij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zouden zijn.

Verzoeker verwijst hierbij naar de rechtspraak van uw Raad (AR 226.872 d.d. 30/09/2019) waarbij werd vastgesteld dat de gemachtigde de Whatsapp-berichten niet op zorgvuldige wijze heeft onderzocht, noch het geheel van de feiten op redelijke wijze heeft beoordeeld om tot de conclusie te komen dat nog meer overtuigende stukken zouden moeten voorgelegd worden.

Verwerende partij is er toe gehouden overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van het duurzame karakter van de relatie rekening te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de relatie.

In casu lijkt verwerende partij niet te betwisten dat verzoeker en zijn partner meer dan een jaar samenwonen en dus op hetzelfde adres verblijven. Dit blijkt bovendien ook uit de bewijsstukken zoals de facturen en betalingen van de huishuur.

Hoewel een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet aanvaard kan worden als een afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie of gezinsleven is het evenwel van belang wat betreft de duur en het stabiel karakter van de relatie. Samen met de bewijsstukken die meerdere jaren bestrijken (2018, 2019 en 2020) zoals de foto's, de facturen, betalingen huishuur en Whatsapp-berichten alsook oproepen dat deze in het geheel moeten beoordeeld worden (Zie o.a. AR 226.872 d.d. 30/09/2019).

Temeer in het licht van het recht op respect voor het privéleven van een persoon zijn er grenzen aan het type van foto's dat kan worden verwacht van verzoekende partij die een affectieve duurzame partnerrelatie moet aantonen (cf. HvJ 2 december 2014, A, B en C, C-148/13, C-149/13 en C-150/13 punt 64 i.v.m. de beoordeling van de geloofwaardigheid van de seksuele gerichtheid).

9.

Verwerende partij mag de eis om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen niet kennelijk onredelijk invullen.

De bepalingen in artikel 47/3 §2 van het vreemdelingenwet worden in casu door de verwerende partij te beperkend geïnterpreteerd waardoor de bewijsvoering van de duurzame en affectieve relatie onmogelijke vereisten worden opgelegd aan de verzoekende partij.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing niet.

10.

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van zijn feitelijke partner diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, quod non, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden weigeringsbeslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan.

De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker jarenlang en ononderbroken in België heeft verbleven. Meer bepaald in België zijn economisch en sociale belangen heeft gevestigd, verder alsook geen banden meer heeft met het herkomstland.

Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het langdurig verblijf en dat enige motivering hierover mankeert.

11.

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat het bestuur een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de verblijfsduur van verzoeker en de hiermee gepaarde praktische moeilijkheden heeft genegeerd.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig heeft onderzocht.

12.

Door geen rekening te houden met het voorgaande, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, artikel 58 Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel en handelt zij op een kennelijk onredelijke wijze alsook geen rekening heeft willen houden met bepaalde bewijsstukken zoals de Whatsapp-berichten.

Nu blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij een duurzame en affectieve relatie heeft met de referentiepersoon de feitelijke situatie ook effectief bewijst.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken in.

Gelet op al het voorgaande dient dit middel dienvolgens als gegrond te worden beschouwd en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dient verzoeker in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

De duurzame relatie dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding.

Het middel is ernstig en gegrond.

B/ Wat betreft de het bevel om het grondgebied te verlaten:

13.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

Verzoeker werd zelfs niet gehoord.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

De verwerende partij dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet afdoende is gebeurd.

Dat de bestreden motivering een standaard motivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

De gemachtigde dient e determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat een risico op onderduiken bestaat in casu niet het geval. Verzoeker heeft immers altijd zijn verblijfplaats kenbaar gemaakt."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt ingegaan op de door verzoeker overgemaakte stukken en wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wel degelijk gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Eveneens wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken en dat hem het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt tevens gemotiveerd over de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt eveneens, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Verzoeker toont niet aan waarom deze motieven niet zouden volstaan om "in te zien waarom de Dienst vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten". Dat de motivering bestaat uit algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent op zich nog niet dat het bevel niet naar

behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De motivering geeft ook geen blijk van een willekeur. Waar verzoeker zich afvraagt hoe hij zijn relatie met zijn vriendin dan wel moet aantonen en bekritiseert dat verweerder in zijn bijlage 20 niet vermeldt welke overtuigende stukken er dan wel moeten worden neergelegd, wijst de Raad erop dat de formele motiveringsplicht verweerder niet meer oplegt dan uiteen te zetten waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet volstaan, quod in casu. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden bijlage 20, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...).”

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

3.5. Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als feitelijke partner van een Unieburger die niet wordt bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij of zij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Het komt aan de verwerende partij toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt die voldoende intense en stabiele banden tussen hem/haar en haar/zijn partner aantonen die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”*, zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet).

3.6. De Raad wijst erop dat inzake het aantonen van *“het duurzaam karakter van de relatie”*, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door

verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

3.7. Verzoeker heeft volgende stukken overgemaakt, naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag:

- ongedateerde foto's;
- diverse bewijsstukken waaruit moet blijken dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven (documenten, briefwisseling, facturen, huurovereenkomst, attest van gezinssamenstelling van 26 februari 2021): blijkens het administratief dossier overspannen deze stukken een periode van januari 2018 tot maart 2021, waarbij op de huurovereenkomst afgesloten op 15 januari 2018 voor een pand met een adres in Antwerpen – die ingaat op 15 januari 2019 en eindigt op 31 januari 2020 – de namen van verzoeker en de referentiepersoon figureren; voor het overige zijn al de betrokken stukken waarop voormeld adres figureert, op naam van verzoeker behoudens 1 medische factuur van 2 oktober 2019 en 1 factuur van 3 maart 2021 van de Vlaamse Zorgkas die op naam van de referentiepersoon zijn; een woonbewijs met historiek adressen opgesteld op 22 februari 2021 geeft dan weer aan dat de referentiepersoon sedert 27 maart 2019 het op de bovenvermelde huurovereenkomst afgesloten op 15 januari 2018 vermelde adres in Antwerpen heeft;
- screenshots van onvertaalde WhatsApp berichten;
- drie geldstortingen van 150 euro vanwege de referentiepersoon aan verzoeker in november 2019, in februari en juni 2020 waarop met de hand werd geschreven dat het gaat om bijdragen in de huishoudelijke kosten; de betrokken overschrijvingen vermelden een ander adres van de referentiepersoon dan het adres vermeld op de hierboven aangehaalde huurovereenkomst van 15 januari 2018; er is 1 bewijs van betaling van de huur vanwege de referentiepersoon van 26 februari 2021;
- oproeplijst van een gsm, waarop enkel de naam van verzoeker wordt vermeld als degene die wordt opgebeld.

3.8. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, omvat de beslissing tot weigering van verblijf niet louter een opsomming van voormelde bewijsstukken, doch wordt tevens duidelijk gemotiveerd waarom deze bewijsstukken niet volstaan. Verzoeker zet de bewijsstukken die hij heeft neergelegd in de verf, doch hiermee toont hij niet aan dat de appreciatie hiervan door verweerder incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn. Wat betreft de overgemaakte ongedateerde foto's, kan de Raad verweerder volgen waar hij stelt dat niet kan worden uitgemaakt wanneer deze werden genomen, noch in welke context. Door louter te stellen dat *“partners uiteraard foto's nemen en een element kan zijn om aan te tonen dat er een affectieve relatie bestaat tussen twee personen”*, brengt verzoeker de vaststelling niet aan het wankelen dat de foto's niet van aard zijn om een werkelijke affectieve duurzame relatie aan te tonen. Bij nazicht van deze foto's, kan de Raad enkel vaststellen dat het vaak gaat om weinig scherpe foto's. Verzoeker legt twintig foto's voor, waaronder enkele duplicaten. Tevens kan uit de kledij en achtergrond van enkele foto's worden afgeleid dat deze foto's werden genomen op eenzelfde moment. Verder tonen de foto's niet meer dan verzoeker en de referentiepersoon die, zij aan zij, naast elkaar poseren of voor bezienswaardigheden of gebouwen of samen aan een tafel zitten of samen eten. Uit deze foto's kan worden afgeleid dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar kennen en op verschillende momenten samen zijn, maar het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat deze foto's niet volstaan om een duurzame en affectieve relatie aan te tonen. Verzoeker stelt terecht dat er, gelet op het recht op privacy, grenzen zijn aan wat voor type foto's kan worden verwacht, doch er kan in casu niet worden vastgesteld dat verweerder onredelijke vereisten stelt. Wanneer verzoeker voorhoudt daadwerkelijk een duurzame feitelijke relatie met de referentiepersoon te onderhouden, vermag verweerder wel degelijk te verwachten dat meer overtuigende bewijsstukken kunnen worden overgemaakt. Het is niet op basis van de stereotiepe en vage foto's alleen dat de aanvraag van verzoeker wordt afgewezen.

3.9. Wat betreft de WhatsApp-berichten, is het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van verweerder om te stellen dat deze niet werden vertaald naar één van de drie landstalen of het Engels en derhalve niet in aanmerking kunnen worden genomen. De Raad benadrukt dat uit artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bewijslast op de aanvrager rust. Het kwam derhalve aan verzoeker toe om de nodige bewijsstukken voor te leggen, die verweerder in staat stellen op voldoende geïnformeerde wijze kennis te nemen van de inhoud van deze stukken. Niet-vertaalde WhatsApp-berichten laten dit niet toe. Verzoeker kan niet van verweerder verwachten dat deze tolken zou inschakelen om de berichten te laten vertalen. Het komt aan verzoeker, als aanvrager van een verblijfsrecht, toe om de door hem overgemaakte stukken te voorzien van de nodige vertalingen en/of verduidelijkingen, waarbij het niet aan verweerder toekomt om op eigen initiatief deze gebreken van verzoeker te remediëren. Het gebrek aan een ambtshalve vertaling door verweerder, impliceert niet dat

verweerder een onzorgvuldig onderzoek zou voeren of een bewijs zou negeren. Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de screenshots van de WhatsApp-berichten – waarbij de Raad, bij gebrek aan een vertaling, evenmin in staat is kennis te nemen van de inhoud ervan – slechts een beperkte periode beslaan, met name van oktober 2020 tot en met februari 2021. Verzoeker kan in deze dan ook bezwaarlijk een vergelijking maken tussen zijn situatie en deze in het door hem geciteerde arrest van de Raad met nummer 226 872. In voormeld arrest betroffen het WhatsApp-berichten, over een periode van anderhalf jaar, die enerzijds blijken gaven van betrokkenheid bij elkaars familiale gebeurtenissen en anderzijds eveneens van een verregaande intensiteit. Dergelijke situatie ligt geenszins voor – of althans ligt geen vertaling voor waaruit dit zou blijken – zodat verzoeker zich ook niet op deze situatie kan baseren om te betogen dat verweerder zijn WhatsApp-berichten niet zorgvuldig heeft onderzocht of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door te verwachten dat meer overtuigende stukken kunnen worden voorgelegd. De Raad merkt verder nog op dat verzoeker niet betwist dat de oproeplijst enkel zijn naam vermeldt, doch geen telefoonnummers van de bellers of data. Dit vindt bovendien ook steun in de stukken van het dossier. De Raad ziet dan ook niet in hoe dit een bewijs zou kunnen vormen dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar frequent bellen.

3.10. In de bijlage 20 wordt niet betwist dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven. Wel wordt aangegeven dat een samenwoning op zich geen afdoende bewijs is van het bestaan van een duurzame relatie. Door louter deze samenwoning te benadrukken, toont verzoeker niet aan dat deze overweging van verweerder incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn. Integendeel bevestigt verzoeker dat *“hoewel een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet aanvaard kan worden als een afdoende bewijs van een duurzame partnerrelatie of gezinsleven is het evenwel van belang wat betreft de duur en het stabiel karakter van de relatie”* (eigen onderlijning). Verzoeker benadrukt in deze het belang van de overige bewijsstukken die hij heeft overgemaakt, die alle tezamen moeten worden bekeken. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker niet aantoont waarom de bewijzen inzake samenwoning, samen genomen met bewijsstukken die niet werden aanvaard als bewijs van de duurzame relatie – zoals de foto's, de WhatsApp-berichten en de oproeplijst – een ander licht zouden kunnen werpen op de zaak. In navolging van verweerder acht de Raad het bovendien ook opmerkelijk dat verzoeker in het verleden reeds viermaal – waarvan de derde maal in september 2018 en de vierde maal in december 2019 – een verblijfsaanvraag conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet heeft ingediend in functie van een ander familielid waarvan hij claimde afhankelijk te zijn, zonder vermelding van de duurzame relatie die verzoeker claimt te onderhouden met een feitelijke partner die toen al aan de gang was.

3.11. Waar verzoeker verwijst naar de noodzaak om een belangenafweging te maken van een aantal elementen die staan opgesomd in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG en artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG, wijst de Raad er vooreerst op dat eerstgenoemde richtlijn betrekking heeft op gezinshereniging met in België verblijfsgerechtigde derdelanders. Dergelijke situatie ligt niet voor en verzoeker ressorteert derhalve niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG. Wat betreft artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG, wijst de Raad erop dat deze bepaling – die bovendien reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde, zodat verzoeker zich hier niet rechtstreeks op kan beroepen – betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dergelijke beslissing ligt in casu niet voor.

3.12. Verzoeker stelt in zijn ondersteunend betoog dat hij artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden acht, maar de Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe deze algemene bepaling geschonden kan zijn. Immers luidt ze als volgt: *“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”*

3.13. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder in casu de neergelegde bewijsstukken zonder meer van de tafel heeft geveegd of in gebreke is gebleven deze stukken te onderwerpen aan een zorgvuldig onderzoek. Evenmin geeft de beslissing tot weigering van verblijf blijken van een kennelijk onredelijke beoordeling van de stukken en van hun bewijswaarde. Verzoeker maakt zijn aantijging aan het adres van verweerder, met name dat hij enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen, niet aannemelijk. Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en dat verweerder de

bewijswaarde van de voorgelegde stukken absoluut miskent, maar dit is niet meer dan een eigen visie op zijn zaak die de onwettigheid van de bestreden bijlage 20 niet aantoonst.

3.14. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, betwist verzoeker niet zich te bevinden in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat hem een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Wat betreft de beslissing om, overeenkomstig artikel 74/13, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, stelt verzoeker enkel dat hij altijd zijn verblijfplaats kenbaar heeft gemaakt zodat er geen risico op onderduiken bestaat. Met dit betoog gaat hij evenwel voorbij aan de motieven van de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, met name omdat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Hierbij wordt geconcretiseerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij hij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Seforbrochure werd geïnformeerd over de betekenis van een dergelijk bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verzoeker laat deze motivering volledig onbesproken, zodat deze overeind blijft.

3.15. Wat betreft het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient verweerder bij het treffen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Uit een eenvoudige lezing van de bijlage 20, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met voormelde elementen. Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder de vermeende partnerrelatie met de referentiepersoon incorrect of onzorgvuldig zou hebben beoordeeld, brengt hij ook de overwegingen dienaangaande, die figureren in de beoordeling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, niet aan het wankelen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, voorziet artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verder geenszins expliciet dat rekening moet worden gehouden met de duurtijd van het verblijf in België en de eventuele economische en sociale belangen alhier.

3.16. Waar verzoeker nog zonder meer stelt dat hij niet werd gehoord, wijst de Raad erop dat dergelijk summier betoog niet volstaat om de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te tonen. Alleszins betreft de beslissing tot weigering van verblijf een antwoord op een door verzoeker ingediende aanvraag, waarbij het hem vrijstond alle nuttig geachte documenten en informatie over te maken. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op dezelfde datum, waarbij rekening werd gehouden met de elementen die kenbaar werden gemaakt naar aanleiding van de verblijfsaanvraag. Verzoeker toont met zijn uiterst summier betoog niet aan waarom hij in deze omstandigheden nog diende te worden gehoord, laat staan dat hij aantoonst welke relevante informatie hij nog had kunnen overmaken, die enige invloed op de totstandkoming van de bijlage 20 m.i.v. het bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen hebben gehad.

Het eerste middel is ongegrond.

3.17. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Artikel 8 EVRM bepaald dat eenieder het recht heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven en zijn huis

Vervolgens beperkt artikel 8, 2° EVRM de macht van de staat door te bepalen:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

15.

Op basis van de aangebrachte stukken en het feit dat verzoeker inwoont bij de referentiepersoon gedurende een ruime periode blijkt dat zij een duurzame en affectieve relatie hebben en hij wel degelijk deel uitmaakt van het gezin.

In casu is door verwerende partij niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De bedoeling van de beslissing van de verwerende partij ligt er duidelijk in om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren zonder een degelijk onderzoek te willen voeren. De arbitraire wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging van het privéleven van de partijen die absoluut niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing brengt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven en schade zou toebrengen aan hun gezinsleven.

Dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing niet motiveert waarom hier geen schending zou zijn van art. 8 E.V.R.M. [...]"

3.18. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

3.19. In casu verwijst verzoeker naar zijn duurzame en affectieve relatie met de referentiepersoon, bij wie hij inwoont. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de relatie niet voldoet aan de vereisten van een duurzame relatie, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan hij een verblijfsrecht kan verkrijgen. Aangezien verweerder geen dergelijke relatie heeft weerhouden, kan ook niet worden ingezien welke bijkomende motivering in de bijlage 20 diende te worden opgenomen. Door louter opnieuw te verwijzen naar deze relatie, toont verzoeker niet aan dat de persoonlijke band tussen hemzelf en zijn feitelijke partner voldoende hecht is, opdat deze een beschermenswaardig gezinsleven zou uitmaken.

3.20. Louter volledigheidshalve, zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoekers relatie ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat verzoeker om een eerste toelating verzoekt, zodat er geen sprake kan zijn van een inmenging in het gezinsleven en er geen onderzoek aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden gevoerd. Verzoeker toont niet aan dat de bijlage 20 de 'fair balance'-toets niet zou doorstaan. Hij brengt geen enkel element aan, waaruit kan worden afgeleid dat zijn privébelangen – die bestaan in het verder in België kunnen verblijven bij zijn feitelijke partner, ondanks het gegeven dat deze relatie niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om gezinshereniging te verkrijgen – zwaarder zouden doorwegen dan het algemeen belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit het handhaven van de geldende vreemdelingenwetgeving. In deze wijst de Raad er ook op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014,

Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont.

3.21. Wat betreft de aantijging in het verzoekschrift, dat de bedoeling van de beslissing van verweerder er duidelijk in ligt om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren zonder een degelijk onderzoek te willen voeren, brengt verzoeker geen elementen aan om deze aantijging te ondersteunen. Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder incorrect of onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de weigering van het gevraagde verblijfsrecht.

Het tweede middel is ongegrond.

3.22. Verzoeker voert verder nog onder de hoofding *“Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten”* het volgende aan:

“[...] Dat de schendingen van de hierboven vermelde middel tevens van toepassing zijn omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker sinds langere samenwoont met zijn feitelijke partner en duidelijk een gezin vormen en dit tevens duidelijk blijkt uit de aangebrachte stukken en feiten.

Verzoeker voegt er aan toe dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten in het licht van art. 8 E.V.R.M.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Omwille van de bovenvermelde redenen de beslissing vernietigd dient te worden”

3.23. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste en tweede middel, die reeds een antwoord geeft op de aangehaalde kritiek.

3.24. Verzoeker voert in een derde middel een miskenning van de *“bewijskracht/ bewijswaarde van de stukken”*.

Hij betoogt als volgt:

“[...] Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar cassatierechtspraak i.v.m. de erkenning van de bewijskracht van stukken (Cassatie 12/05/2015, AR P13.1399 N/1).

De miskenning van de bewijskracht kan als middel ingeroepen worden tegen een geschrift in de strikte zin van het woord zoals Whatsapp-berichten.

Het is duidelijk dat verwerende partij de bewijskracht van de stukken heeft miskent, minstens de bewijswaarde heeft genegeerd in zijn bestreden beslissing.

Het bewijs van een gegeven rechtsfeit betekent dat een opvatting daarover als voldoende waarschijnlijk mag gelden om haar te laten als de juridische waarheid, zodat het “bewezen” element geacht wordt overeen te stemmen met de werkelijkheid.

De bewijzen zoals de Whatsapp-berichten, oproepen, foto's, facturen, huurovereenkomst, betalingen hebben een zekere bewijswaarde en kan men niet zomaar van tafel vegen. Hierdoor miskent verwerende partij de bewijskracht en bewijswaarde van de stukken in het administratief dossier. [...]”

3.25. Uit niets blijkt dat verweerder de neergelegde stukken iets anders laat zeggen dan wat ze zeggen. De Raad wijst erop dat in de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder bij de beoordeling van de bewijswaarde van de overgelegde bewijzen, zoals de *“Whatsapp-berichten, oproepen, foto's, facturen, huurovereenkomst, betalingen”* zijn discretionaire bevoegdheid te buiten is gegaan. Een vrije bewijsvoering houdt niet in dat verweerder de

bewijskracht en bewijswaarde van stukken zou miskennen, louter omdat hij deze stukken niet aanvaardt.

Het derde middel is ongegrond.

3.26. Waar verzoeker onder de hoofding “3. *Besluit*” nogmaals zijn argumentatie beknopt recapituleert, brengt hij geen nieuwe elementen aan die de onwettigheid van de bijlage 20 kunnen aantonen. De Raad verwijst naar de voorgaande punten, waarin deze argumentatie reeds uitgebreid werd behandeld.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA